

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΚΕΥΗ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ – ΣΚΕΥΗ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ
FORMS OF LIFE – SURVIVAL KIT IN THE METROPOLIS

Περιεχόμενα
Index

Αφήγηση του μύθου
Narration of the myth

Το ερωτηματολόγιο
The questionnaire

Βιβλιογραφία
Bibliography

Φράσεις στον τοίχο
Phrases on the wall

Οι πρωταγωνιστές: Περιγραφές – Πορτρέτα – Βιωματικοί χάρτες
The protagonists: Descriptions – Portraits – Experiential maps

Η Έαν, εμπυχώτρια και συμπαραγωγός συνθηκών του κοινού βίου της ευδαιμονίας
(του υγιούς, του ωραίου, του αστείου και του δίκαιου)

Έan, the entertainer and co-producer of the commons in everyday conditions of Bliss
(of health, beauty, fun and fairness)

Ο ΉταΒήτα, (ρακο)συλλέκτης και αναμεταδότης πληροφοριών
HetaVeta, (rag) collector and transporter of information

Η ΜαΠ, περιπλανώμενη και εφήμερη κάτοικος της δημόσιας σφαιρας
και των κοινών τόπων διαβίωσης

MaP, nomadic and ephemeral inhabitant of the public sphere,
of places where people live in common

Ο κος ΠιΚάππα, μηχανικός των ιδεών και μεταφορέας συναισθημάτων
αποτυπωμένων σε εγγεγραμμένες λέξεις

Mr. PiKappa, engineer of ideas and carrier of feelings imprinted in registered words

Η Ταυ συλλέγει και πλάθει μαζί με άλλους συλλογικές εμπειρίες ανεμελιάς και αθωότητας, γίνεται το
πολυεργαλείο της καλλιτεχνικής παραγωγής

TaF, gathers and shapes together with others collective experiences of carefree
and innocence, while becoming the multiple-tool of artistic production

Ο ΓΚ, ερευνητής ρηγματώσεων στο επικρατούν σύστημα, άγραφων και αδήλωτων τόπων μνήμης των
από κάτω – καταγραφέας ελασσόνων αφηγήσεων

GK, the researcher of fissures in the prevailing system, of unwritten and undeclared sites
in the memory of the multitude – tracer and recorder of minor narrations

Η κα Χι, η αφανής τροφο-σποροσυλλέκτης κηπουρός, παραγωγός τροφής προς μοίρασμα
Ms. X, dormant food & seed collector-gardener, nutrition producer· shares her food
with her familiar people

Ο κος Ρυκ, ρυθμιστής αύρας
Mr. Ryk, aura regulator

Ανάθεση καλλιτεχνικού έργου για το Project Room – Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης – Απρίλιος-
Ιούνιος 2012

Μορφές της ζωής – Σκευή επιβίωσης στη μητρόπολη¹

Εναλλακτικός τίτλος του έργου:

Μορφές της ζωής – Τρόποι του ζην – Συσκευές αντι-κυριαρχίας (Counter-Dispositifs)

*Κιβωτοί διάσωσης συστημάτων συνειδησιακής και πρακτικής λειτουργίας
για καθημερινή χρήση στη μητρόπολη*

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΡΓΟ ΕΙΝΑΙ ΑΤΟΜΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟ, συμμετοχικό, και αποτελεί το αποτέλεσμα –ή τουλάχιστον ένα στάδιο– μιας εικαστικής έρευνας η οποία παρουσιάζεται μέσα από μια σειρά φωτογραφίες, συζητήσεις καταγραμμένες σε βίντεο, θεωρητικά κείμενα, ποιητικές περιγραφές και αυτοσχέδιους, ιδιόμορφους χάρτες. Δημιουργήθηκε με ανάθεση και επιχορήγηση από το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης τέχνης, μετά από πρόσκληση της (τότε διευθύντριας) Άννας Καφέτση, σε

---

¹ 1. Οι Έλληνες δεν είχαν μόνο έναν όρο για να εκφράσουν αυτό που εννοούσαν με τη λέξη ζωή. Χρησιμοποιούσαν δύο όρους σημασιολογικά και μορφολογικά διακριτούς: ζωή [ελληνικά στο πρωτότυπο], που εξέφραζε το απλό γεγονός της κοινής ζωής όλων των έμβιων (ζώων, ανθρώπων ή θεών) και βίος [ελληνικά στο πρωτότυπο], που σήμαινε τη μορφή ή τον τρόπο ζωής ενός ατόμου ή μιας ομάδας. Στις σύγχρονες γλώσσες, στις οποίες αυτή η αντίθεση εξαφανίζεται βαθμιαία από το λεξιλόγιο (όπου διατηρείται, όπως στη βιολογία και την ζωολογία, δεν σημαίνει πλέον κάποια ουσιαστική διαφορά), ένας μοναδικός όρος –του οποίου η αδιαφάνεια αυξάνει κατ' αναλογία με την ιεροποίηση του νοήματός του– απεικονίζει το γυμνό κοινό προαπαιτούμενο που μπορεί πάντοτε να απομονωθεί σε οποιαδήποτε από τις άπειρες μορφές της ζωής.

Με τον όρο *μορφή-της-ζωής* εννοούμε, αντιθέτως, μια ζωή που δεν μπορεί πλέον να διαχωριστεί από τη μορφή της, μια ζωή στην οποία δεν είναι δυνατόν να απομονωθεί κάτι σαν κι αυτό που είναι η γυμνή ζωή.

2. Μια ζωή που δεν μπορεί να διαχωριστεί από τη μορφή της, είναι μια ζωή για την οποία, ο τρόπος του ζην της, προκύπτει από το ίδιο το ζην και, το ζην της, προκύπτει από τον τρόπο του ζην. Τι σημαίνει αυτή η έκφραση; Ορίζει μια ζωή –την ανθρώπινη ζωή– στην οποία ξεχωριστοί τρόποι, πράξεις και διαδικασίες του ζην δεν είναι ποτέ απλώς γεγονότα, αλλά πάντοτε και προπάντων δυνατότητα του ζην, πάντοτε και προπάντων δύναμη. Οι συμπεριφορές και οι μορφές του ανθρώπινου ζην δεν προσδιορίζονται ποτέ από μια ιδιαίτερη βιολογική κλίση, ούτε προκύπτουν από μια οποιαδήποτε αναγκαιότητα, αλλά, καθόσον συνιστούν συνήθειες, επαναλήψεις και κοινωνικές υποχρεώσεις, διατηρούν πάντοτε το χαρακτήρα μιας δυνατότητας, βάζουν, δηλαδή, πάντοτε στο παιχνίδι το ίδιο το ζην. Γι' αυτό –στο βαθμό, δηλαδή που είναι μια ύπαρξη που διαθέτει δύναμη, που μπορεί να κάνει ή να μην κάνει, να τα καταφέρει ή να αποτύχει, να χαθεί ή να βρεθεί– ο άνθρωπος είναι το μοναδικό ον του οποίου το ζην προκύπτει πάντοτε από την ευτυχία, του οποίου η ζωή ανεπανόρθωτα και επώδυνα συνδέεται με την ευτυχία. Αλλά αυτό συνιστά άμεσα την μορφή-της-ζωής ως πολιτική ζωή («Civitatem... communitatem esse institutam propter vivere et bene vivere himum in ea»: Μαρσίλιο της Πάντοβας, *Defensor pacis VII*).

(Giorgio Agamben, *Η μορφή-της-ζωής*, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα, Αθήνα, 2002-3, σελ. 5-6)

επιμέλεια της Δάφνης Βιτάλη, με την ευγενική χορηγία του Bombay Sapphire Gin, για το Project Room. Εκτέθηκε από τον Απρίλιο ως τον Ιούνιο του 2012 στο χώρο του μουσείου στο Ωδείο Αθηνών. Στις 21 Ιουνίου, την ημέρα των μουσείων, το παρουσίασα στο κοινό, μαζί με κάποιους από τους συμμετέχοντες. Τον Οκτώβριο του 2015 παρουσίασα το έργο ως «ζωντανό βιβλίο» στους σπουδαστές της Προσωρινής Ακαδημίας Τεχνών ΠΑΤ, μέσα στο πλαίσιο της «ζωντανής» βιβλιοθήκης. Σε μια συνεργασία για την καμπάνια προβολής της σαιζόν 2018-19 του Εθνικού θεάτρου και του ΕΜΣΤ, χρησιμοποιήθηκε λεπτομέρεια αυτού του έργου για την παράσταση *Ο άνθρωπος που γελά* (Βίκτωρ Ουγκώ). Θερμές ευχαριστίες στους συντελεστές και συμμετέχοντες του έργου: Αλίνα Λέφα & Νίκο Αλεξόπουλο (φωτογραφία), Νίκο Αρβανίτη & Χαρίση Τσιούρα (τεχνική υποστήριξη), Ηλία Διάμεση και Παναγιώτη Καλαμαρά (θεωρητική υποστήριξη, επιμέλεια κειμένων και συμμετοχή), Χρυσούλα Προεστάκη, Ελεάνα Γαρίνη, Τίνα Κώτση, Μαρία Παπανικολάου, Γιώργο Κατσικάτσο, Γιάννη Πλόχωρα (συμμετοχή), την επιμελήτρια Δάφνη Βιτάλη, τη Δήμητρα Μέσσηνη και τη Δέσποινα Αναστασοπούλου.

Λέξεις και όροι κλειδιά: συνείδηση, κοινωνία, πόλη, μεταμοντερνισμός, μοναδικότητες, συλλογικό, μορφές αντίστασης, ζωή, λειτουργία, σχιζοειδές υποκείμενο, ανθρωπιστικές επιστήμες, κοινωνική και πολιτική ανθρωπολογία, κοινωνική ψυχολογία, κιβωτός διάσωσης, συσκευή διάσωσης σε καιρό κρίσης, σύνολο διαφόρων χρήσιμων φυσικών αντι-θεσμικών, και διοικητικών μηχανισμών και δομών γνώσης και κατανόησης, γνώση κατασκευής, διαδικασία, συμφωνίες και ασυμφωνίες, συλλογική εμπειρία, συστήματα, μορφές συστημάτων, κινητικότητα και μηχανοποίηση, διάσπαση και ψηφιοποίηση, αποκατάσταση συντονισμού, κοινωνικοπολιτική γλυπτική

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ

Βρισκόμαστε σε καιρό κοινωνικοπολιτικής και ανθρωπολογικής κρίσης. Σ' ένα χωροχρονικό κενό (όπου και αναπαρίσταται) οκτώ μητροπολιτικές φιγούρες εμφανίζονται ως οδηγοί στον λαβύρινθο των αδιεξόδων τα οποία βιώνουμε σήμερα. Η κάθε μία από αυτές τις φιγούρες αναλαμβάνει να μας δείξει τις διεξόδους που έχει ανακαλύψει για έξοδο από την κρίση, μέσα από την ιδιαίτερη μορφή που έχει αποκτήσει η ζωή του καθώς, έτσι, την έχει διαμορφώσει. Εδώ και καιρό πολύ, προτάσσουν διαφορετικούς τρόπους του ζην, τρόπους που αντηχούν παραδόσεις, ουμανιστικά ιδεώδη, μοντερνισμό, αλλά και σύγχρονες μορφές αυτό-οργάνωσης. Ως μοναδικότητες παράγουν εναλλακτικά δικές τους συνθήκες διαβίωσης, αναπτύσσουν μορφές αντίστασης ενάντια στο κραταιό σύστημα από το οποίο έχει αποικιοποιηθεί η καθημερινότητα στην πόλη. Φτιάχνοντας συμβάντα προτάσσουν τρόπους του ζην διαφορετικούς από εκείνους τους οποίους έχει καθιερώσει το τοπίο του ύστερου καπιταλιστικού μοντέλου ζωής, το οποίο κλονίζεται τώρα και καταρρέει σειομένο, σήμερα μέσα στην κρίση.² Δανείζομαι εργαλεία και πρακτικές από την κοινωνική ανθρωπολογία, την φιλοσοφία, την πολιτική επιστήμη, λειτουργώντας ως γλύπτρια. Θεωρώ ότι ένας ή μια καλλιτέχνης που θέλει να είναι ενεργός στα κοινωνικοπολιτικά δρώμενα της εποχής του/της, δεν μπορεί να συγκροτήσει την ταυτότητά του/της σήμερα, αν δεν δει τον εαυτό του/της μέσα σε μια συλλογική διαδικασία.

Καταγράφω και συγχρόνως «ανακατασκευάζω» αυτές τις 8 σύγχρονες φιγούρες της πόλης. Πρόσωπα πραγματικά, οι ήρωες μου είναι πολυταυτοτικοί, πολυσχιδείς, πολυδιάστατοι, πληθυντικοί. Συλλαμβάνονται προς διάσωση μέσα σε ένα ιδιότυπο σκάφος-κιβωτό-όχημα, μαζί με τον περιβάλλοντα χώρο τους, τις μνήμες τους, την οξυμένη συνειδησιακή τους κατάσταση, τις ιδέες τους και τις πρακτικές τους μέσα στον καθημερινό βίο. Τους καθιστώ μοντέλα μου επιδιώκοντας να

---

² Αυτές οι λειτουργίες αναγόμενες στο αφηρημένο και στο μεταφυσικό επίπεδο, μας θυμίζουν αποθεωμένες ιδέες των αρχαίων ελλήνων, όπου ως ανθρωπόμορφες θεότητες απεικονίζονταν στις μορφές της Εστίας, της Δήμητρας, της Αθηνάς, της Αρτέμιδος, του Απόλλωνα, του Δία, του Ερμή, του Διονύσου και του Ιπποκράτη. Προσπαθώντας, μέσα στο έργο να φέρω στην επιφάνεια, να τονίσω δηλαδή, όχι τις ιδέες αυτές καθ' αυτές ως θεωρίες, αλλά τις πρακτικές τους εφαρμογές, προτείνω ως αναπαραστάσεις τις υλικές τους αποφάνσεις, τις σύγχρονες κοινωνικές και καθημερινές λειτουργίες.

Ξεκινήσω την κατασκευή ενός ανεστραμμένου «πανθού», ενός Survival Kit, ή ακόμα και μιας κιβωτού διάσωσης μοναδικότητας, οι οποίες σε μια κοινωνία πλήρους εμπορευματοποίησης, διαχωρισμού και αλλοτρίωσης τείνουν να εκλείψουν. Χρησιμοποιώ ως «δοχείο» το χώρο του μουσείου. Για να επιτύχω το αποτέλεσμα που επιθυμώ βασίζομαι πολύ στην διαδικασία της συνεργασίας. Καταγράφω τον τρόπο που βιώνουν την καθημερινότητά τους, κομμάτια από την προσωπική τους ιστορία, τις μνήμες τους, τις ιδέες τους, τις πολιτικές τους πεποιθήσεις, τις τακτικές τους, και ιδιαίτερα το προσωπικό τους ύφος. Φτιάχνουμε μαζί τα κομμάτια του παρόντος έργου. Η κάθε μία απ' αυτές είναι αντιπροσωπευτική μιας από τις καθημερινές ανθρώπινες λειτουργίες: τροφή, στέγη, κίνηση στον χώρο, απόκτηση και μετάδοση γνώσης, απόκτηση και αναμετάδοση της πληροφορίας, ελεύθερος χρόνος για παιχνίδι και δημιουργία, για επιμέλεια εαυτού, ίαση από σωματικές και πνευματικές ή ψυχικές ασθένειες (*φυσική επιβίωση, υγεία, παιδεία, πολιτισμός, κουλτούρα*). Στο πλαίσιο κατασκευής του έργου ξεχωρίζω και δίνω ένταση σ' αυτήν την λειτουργία της κάθε φιγούρας που έχει τη πιο δυνατή «αιχμή», π.χ. στην Μ την κατοίκηση, στην Τ την κίνηση στο οδικό δίκτυο του μητροπολιτικού ιστού, στον Π όσον αφορά την μνήμη και τη γνώση της πολιτικής όψης των νεότατων κινήματων του κοινωνικού ανταγωνισμού, και ούτω καθεξής. Η αιχμή αυτή σε συνδυασμό με το προσωπικό ρυθμό και τις πολλαπλές καθημερινές δραστηριότητες του κάθε μοντέλου δημιουργεί το ιδιαίτερο συνειδησιακό αλλά και καθαρά πρακτικό, λειτουργικό ταλέντο της καθεμιάς και του καθένα από αυτούς τους ανθρώπους, ένα ταλέντο που τους δίνει ζωτική δύναμη. Μέσα από την εγκατάσταση που φτιάχνω με τα εικαστικά μου μέσα, ο τελικός σκοπός είναι να αναδειχθεί η καθημερινή τους στάση, όσον αφορά την κοινωνία και την πόλη, να αναδειχθεί ένα συλλογικό, κοινωνικό πορτρέτο.

Σκοπός μου είναι αυτή η σύνθεση που θα φτιάξω να μην έχει μνημειακό ύφος, αλλά να αντλεί το υλικό της και την ουσία της από την αμεσότητα της σημερινής καθημερινής ζωής στη μητρόπολη.

Οι φιγούρες, ιδανικά, απαθανατίζονται μέσα στα περιβάλλοντα στα οποία διαβιώνουν και αναπτύσσονται, με τις καταγεγραμμένες μνήμες τους, καθώς και με τα αντικείμενα (*εργαλεία, τροφές, μηχανές και άλλα υλικά, ποιητικές συσκευές*) τα οποία χρησιμοποιούν καθημερινά, ως ένα σύμπλεγμα που συντίθεται και περιορίζεται μέσα σε containers. Η μορφή του συμπλέγματος αυτού, όντας εντελώς ιδιότυπη και ρέουσα, μετασχηματίζεται σε κάτι μεταξύ συγκοινωνούντων δοχείων, οχήματος, τύμβου, κουκλόσπιτου. Μας δίνει την φευγαλέα αίσθηση της ατμόσφαιρας ενός αστρόπλοιου ή μιας φουτουριστικής κιβωτού, των σαρκοφάγων και των φαραωνικών τάφων, έως και εκείνη βιτρινών ειδικευμένων μαγαζιών (π.χ. φαρμακείων), ή και του κόσμου της μπιμπιμπού. Αυτό το σύμπλεγμα αναπαρίσταται μέσα από μια σύνθετη εγκατάσταση στον χώρο του μουσείου. Αντιπροσωπευτικά μοντέλα είναι καθημερινοί άνθρωποι φαινομενικά δίχως ιδιαίτερες ιδιότητες ή ικανότητες, εντούτοις πολυσχιδείς και ενίοτε σχιζοειδής· υβριδικά πρόσωπα των οποίων οι πολλαπλές ταυτότητες διαλύονται μέσα στην ροή της καθημερινότητας, φτιάχνοντας τον δικό τους ιδιαίτερο ρυθμό. Η καθεμιά και ο καθένας απ' αυτούς εξελίσσει τις δικές του τακτικές αντίστασης μέσα στο υπάρχον κυρίαρχο σύστημα. Ανακαλύπτει, δημιουργεί κατά τόπους κενά, 'ρήγματα' στα οποία αναπτύσσει τακτικές λειτουργίας, τροπικότητες, καθώς και κοινωνικά δίκτυα. Είναι άνθρωποι με ευαίσθητη συνείδηση ως προς την δημιουργία και διαφύλαξη των κοινών, έχοντας αντίληψη για τον κόσμο και την πραγματικότητα στην οποία βιώνουν ώστε να φροντίζουν για την συλλογική ευημερία και ευτυχία, συμπεριλαμβανομένων και των άλλων ειδών πέραν του ανθρώπου (*φυτά, ζώα, αγαθά*), σε αντίθεση με την επικρατούσα φιγούρα της εποχής μας τον μονοδιάστατο, μοναχικό, και εξειδικευμένο σε ένα επάγγελμα άνθρωπο. Ο κάθε ένας από εμάς μπορεί να βρει στοιχεία του εαυτού του μέσα σ' αυτές τις φιγούρες, έστω και σε κατάσταση ύφεσης. Σε μια περαιτέρω διεύρυνση του έργου θα μπορούσαμε να έχουμε εκατοντάδες «ηρωικές» συνειδήσεις. Οι δραστηριότητες που έχουν τα πρόσωπα αυτά όπως και οι «συμφωνίες» που φτιάχνουν, είναι αναπόσπαστο τμήμα της καθημερινότητάς τους. Έτσι λειτουργεί αυτή η σχέση: αυξάνει την ζωτική τους δύναμη, οι δραστηριότητες τους τροφοδοτούν αλλά και οι δραστηριότητες τροφοδοτούνται από αυτούς. Τους ενδυναμώνουν ψυχικά και στηρίζουν τους γύρω τους. Έτσι φτιάχνονται καταστάσεις που βασίζονται κατ' αρχάς στην αναζήτηση της χαράς και στην ανάπτυξη της φαντασίας και της δημιουργικότητας. Καθώς όμως αυτές είναι και καταστάσεις αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας, θα μπορούσε κάποιος να τις χαρακτηρίσει μέχρι και *παραδείσιες*.

Ο σκοπός λοιπόν είναι να διαφυλάξουμε στη συνείδηση και στην αντίληψη μας την ιδέα για κάποια ξεχωριστά και πολύ διαφορετικά μεταξύ τους ανθρώπινα είδη, των οποίων η καταγεγραμμένη αύρα θα λειτουργήσει σαν εικόνα μιας σύγχρονης ομοιοπαθητικής μαγείας, σαν προπομπός μιας επερχόμενης κοινωνίας, απελευθερωμένης από την απατηλή σαγήνη και τη γοητεία του ισοπεδωτικού πνεύματος της σύγχρονης εποχής, «που προτιμά την εικόνα απ' το αντικείμενο, το αντίγραφο απ' το πρωτότυπο, την αναπαράσταση απ' την πραγματικότητα, το φαινόμενο από το είναι.»

Προτάσσω εν τέλει στο κοινό της έκθεσης μια ιδέα για τη δημιουργία ενός προσωπικού κιβωτίου διάσωσης για τον κάθε έναν από εμάς, από εμάς τους ίδιους, στο οποίο θα συνδυάζουμε την ανάγκη με την επιθυμία και την αναζήτηση λύσης σε σύγχρονα προβλήματα της καθημερινότητας, ανάλογα με την επιλογή του καθένα, αλλά και για τα κοινά.

Επέλεξα αυτούς τους συγκεκριμένους ανθρώπους διαισθητικά, επειδή έχω διακρίνει ότι λειτουργούν, ο καθένας και η καθεμιά με το δικό τους τρόπο, σαν «μαέστροι» ιδιόμορφων «συμφωνιών» καθημερινών δραστηριοτήτων, οι οποίες δείχνουν μια ευαίσθητη συνείδηση. Κατά την άποψή μου αυτή η μαεστρία προσομοιάζει με αυτή της/του καλλιτέχνη, ανατρέποντας με έναν ιδιαίτερο τρόπο το διαχωρισμό της τέχνης που παρατηρείται στην καθημερινή ζωή με τη μορφή της λεγόμενης καθαρής τέχνης. Ο παραπάνω λόγος, αυτή η προσπάθεια ανατροπής, είναι και η αιτία που εγώ ως καλλιτέχνης, ανταλλάσσω τη θέση μου με αυτούς τους πρωταγωνιστές μιας όχι και τόσο ορατής κοινωνικής διαδικασίας. Ένα κοινό χαρακτηριστικό που έχουν τα μοντέλα είναι μερικές από τις κινήσεις που κάνουν αλλά και μερικά από τα αντικείμενα που χρησιμοποιούν, άρα και κάποιες συνήθειες, τόποι που επισκέπτονται ή χρησιμοποιούν. Η διαφορετικότητά τους είναι πολύ σημαντική για το έργο και εμπλουτίζεται από τις ελάχιστες αφηγήσεις τους κατά την διάρκεια των περιηγήσεων στην πόλη, στο ανθρώπινο σώμα, ή και σε μουσικά ρεύματα, που σε κάποιες περιπτώσεις μας αποκαλύπτουν εφήμερα, σύγχρονα μνημεία, και σε άλλες οδηγούς χρήσης. Μέσα από τις χαρτογραφήσεις προκύπτει και η πολιτική τους έκφραση. Ο κάθε ήρωας καταφέρει να χαράξει ένα δικό του μονοπάτι παράλληλα με την κοινή πραγματικότητα. Πάνω σ' αυτό το μονοπάτι βρίσκει την δική του κίνηση που ξεφεύγει από τις κυρίαρχες ροές ενός συστήματος το οποίο κυριολεκτικά καταπίνει σαν καταβόθρα ότι καταλήγει μέσα της. Στις φιγούρες αυτές, μπορεί ο καθένας να ταυτίσει ένα κομμάτι του εαυτού του, μέσα σ' ένα πλαίσιο που δεν πωλούνται ή δεν ανταλλάσσονται τα πάντα. Η κάθε φιγούρα θα μπορούσε να αντιστοιχηθεί σε μία νότα από ένα ιδιόμορφο μουσικό πεντάγραμμα.

Τελικά, πρόκειται για μια απόπειρα κατασκευής μιας σύγχρονης μυθολογίας ενταγμένης σ' ένα σύγχρονο καλλιτεχνικό πλαίσιο, η οποία για να υλοποιηθεί χρειάζεται να αντλήσει άμεσα το υλικό της από την πραγματικότητα του καθημερινού βιώματος των ανθρώπων. Ο τελικός σκοπός του έργου μέσα από την εγκατάσταση είναι να αναδειχθεί η κοινωνική και πολιτική στάση της κάθε φιγούρας και όλων μαζί ως ένας ενιαίος κόσμος. Έτσι, προτίθεμαι να αποτελέσει το έργο μια διερώτηση τόσο υπαρξιακή όσο και κοινωνικοπολιτική (και λιγότερο οντολογική).

Τα μοντέλα ορίστηκαν σε τέσσερις γυναίκες και τέσσερις άνδρες. Θα μπορούσε κάποιος να τα ορίσει ως ζεύγη που καλύπτουν τις κρίσιμες 10ετίες του ενήλικα ανθρώπου, μια και η πρώτη ηλικία είναι μεταξύ 50 και 55, η δεύτερη μεταξύ 35 και 45, ενώ η τρίτη μεταξύ 25 και 35.

Επιθυμία μου ήταν η εγκατάσταση να γίνει χώρος «παιχνιδιού» όπου οι επισκέπτες από θεατές θα γίνονταν χρήστες και δράστες. Να είχαν την δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν το χώρο και να τον ανακαλύπτουν εκ νέου κάθε φορά. Η επιθυμία ήταν να μετακινηθούν αντιληπτικά, έτσι, η ίδια η κατασκευή να γινόταν εμπειρία των 'θεατών' μέσα στον χώρο παρουσίασης, μέσα από μια διαδικασία βιώματος του χώρου και του χρόνου.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

Στην αρχή των συναντήσεων με τους συμμετέχοντες κάναμε μια συζήτηση η οποία στηρίχτηκε στο ακόλουθο ερωτηματολόγιο. Αυτό διατρέχεται τόσο από υπαρξιακό όσο και από αισθητικό ύφος καθώς εστιάζει στην αίγλη και την γοητεία στοιχεία πολύ βασικά για τις κοινωνικές επαφές και σχέσεις, κατά την άποψή μου πάντα. Στο τέλος, μέσω του ερωτηματολογίου, συνδέω τα παραπάνω στοιχεία με πιο

υλιστικά θέματα και πρακτικές συνήθειες, όπως το φαγητό, η ένδυση, η εργασία, ενώ καταλήγω στο πώς όλες αυτές οι συνήθειες δεν είναι τίποτε άλλο από καθαρά συνειδητές επιλογές, οι οποίες καθορίζουν την πολιτική και κοινωνική στάση του ατόμου.

Σου κάνω μια εισαγωγή:

Εκείνο που με ενδιαφέρει να αναδείξω μέσα από την κουβέντα μας, είναι εκείνη η ανθρώπινη ιδιαιτερότητα που δημιουργείται όταν συνδυάσουμε συγκεκριμένες λειτουργίες, μέσα από τις οποίες, νομίζω ότι δημιουργούνται φαινόμενα³ κοινωνικών σχέσεων. Εστιάζω σε πολυσχιδείς ανθρώπους με πολλαπλές «ταυτότητες λειτουργίας», σ' εκείνους, οι οποίοι έλκονται συνειδησιακά από έναν πόλο ιδεών τις οποίες θα χαρακτηρίζαμε λίγο ως πολύ ριζοσπαστικές και που τις εφαρμόζουν σε πράξεις και σε έργα για τα κοινά. Ακόμα και όταν αυτοί οι ιδιαίτεροι άνθρωποι δεν εμφανίζονται συντεταγμένα αλλά με ρευστότητα στον τρόπο που κινούνται μέσα στην μητρόπολη. Παραπέρα, θα ήθελα να εστιάσουμε στην «μαγεία» –όπως αυτή δημιουργείται μέσα από την έλξη– που νοιώθουμε για κάποια ή κάποιον η/ο οποία/ος εκπέμπει μιαν αύρα. Εκείνη ή εκείνος, λόγω του ότι ανταπεξέρχεται σε πολύπλοκες καθημερινές λειτουργίες, αποτελεί μιαν ιδιαίτερη «νότα» μέσα στο κοινωνικό σύνολο και δημιουργεί κάποιους ρυθμούς, αρμονικούς ή δυσαρμονικούς με απόηχο στην κοινή γνώμη. Αλλά, και το πώς παράλληλα, στην επέκταση αυτών των ανθρώπων και των λειτουργιών τους, δημιουργείται ένα πλήθος, μια κοινωνία ανθρώπων, μια κοινότητα, ή μια υποκουλτούρα. Ορίζοντας αυθαίρετα κάποια ανθρώπινα είδη, θέλω να εστιάσω σε έναν ή μία που θα μπορούσε να είναι αντιπροσωπευτική/ός του κάθε είδους.

Σου δίνω κάποιες έννοιες ως δεδομένα:

Μια αδιάβλητη, αναπαλλοτριώτη, πρωτόγονη ψυχή.⁴

Τα φαινόμενα.

Η συνείδηση.

Η μαγεία της εκπομπής της αύρας, της γοητείας, της έλξης.⁵

Ο απόηχος που αφήνει ο ρυθμός σου (μέσα από τις κινήσεις και τις δράσεις σου).

Η προσοχή.

Η πειθαρχία.

---

³ Φαινομενολογία (από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια):

Η **φαινομενολογία** είναι φιλοσοφικό κίνημα το οποίο βασίζεται στην διερεύνηση των *φαινομένων*, δηλαδή των πραγμάτων που γίνονται αντιληπτά ενσυνείδητα μέσω των αισθήσεων, και όχι στην ύπαρξη οποιουδήποτε πράγματος «αυτού καθ' εαυτό», ευρισκόμενου πέρα από τα όρια της ανθρώπινης συνειδητότητας. Με σημείο εκκίνησης την εμπειρία των φαινομένων (αυτό που αποτυπώνεται ως συνειδητή εμπειρία), επιχειρεί να εξαγάγει τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά της αντιληπτικής διαδικασίας και την οντότητα των εμπειριών μας. Έλκει την καταγωγή του από τη Σχολή του Μπρεντανό, και το έργο του φιλόσοφου του 20ού αιώνα Έντμουντ Χούσερλ. Η φαινομενολογική σκέψη έπαιξε καθοριστική σημασία στην ανάπτυξη του υπαρξισμού στη Γαλλία και τη Γερμανία, όπως είναι φανερό στο έργο του Ζαν-Πωλ Σαρτρ, του Μωρίς Μερλώ-Ποντύ και του Μάρτιν Χάιντεγκερ.

⁴ Σε σχέση με αυτήν την ψυχή, εμάς μας ενδιαφέρει και η συνείδηση του ανθρώπου η οποία αναπτύσσεται και είναι οξυμένη λόγω των λειτουργιών τις οποίες πράττει. Στο παράδειγμα της γιατρού αναισθησιολόγου η σχέση αυτή αναπτύσσεται ανάλογα με το ρυθμό που διαμορφώνεται ανάμεσα στα πρωινά στο χειρουργείο και στα απογεύματα ή τα βράδια που –ενώ δεν ξεχνά ότι είναι γιατρός– λειτουργεί ως dj και ψάχνεται με τα μουσικά δρώμενα, εναισθητοποιημένη παράλληλα και πολιτικοκοινωνικά.

⁵ Νομίζω ότι η μαγεία ως κατάσταση μέσα στην οποία βρίσκεται κάποιος είναι ανάλογη με την αίσθηση της ομορφιάς (της αίγλης) του φωτός, και όλα αυτά στον υλικό κόσμο μεταφράζονται σε κοινωνικές σχέσεις, σε συνειδησιακές επιλογές και σε πολιτικές πράξεις.

Η πολιτική συνείδηση.

Η κοινωνική σχέση.

Ποιες είναι οι συνήθεις καθημερινές σου ασχολίες; Ποια είναι τα πράγματα που κάνεις;

Τι κάνεις για δουλειά και τι κάνεις για σένα;

Έχεις μια ζωή ρουτίνας, μια μόνιμη εργασία;

Ασχολείσαι με τα κοινά;

Πως κινείσαι μέσα σε αυτό που ονομάζουμε εγχρήματη οικονομία;

Πιστεύεις, ή νοιώθεις ότι οξύνεται η συνείδησή σου όταν είσαι στην κύριά σου εργασία, π.χ. στο νοσοκομείο, και σε ποιο βαθμό; Τι ποιότητα έχει για σένα αυτή η λειτουργία;

Ανάλογα, τι συμβαίνει όταν ασχολείσαι με τα άλλα (όταν είσαι στο στούντιο, ή σε μια συναυλία, ή όταν διαλέγεις δίσκους, και ούτω καθεξής), ή τις ποδηλατικές βόλτες, ή...

Ποιος είναι ο ρυθμός που δημιουργείς μέσα στην καθημερινότητα σου κάνοντας όλα αυτά μαζί και πως έλκεις τους ανθρώπους, ποια είναι τα φαινόμενα που δημιουργούνται από τον ρυθμό και το ύφος που φτιάχνεις κάθε φορά; Μάλλον πες μου πως νοιώθεις εσύ και τι επιδιώκεις όταν κάνεις όλα αυτά; Γιατί δεν αρκείσαι στο ένα μόνο; Ας συζητήσουμε λίγο για το είδος και την ποιότητα αυτών των ρυθμών.

Ποια νομίζεις ότι είναι η «μαγική» σχέση που έχεις εσύ με το κάθε αντικείμενο ενασχόλησής σου, και πως αυτή μετατρέπεται σε κοινωνική σχέση;

Ποιο χρώμα νοιώθεις ότι εκπέμπεις όταν επιτελείς τις λειτουργίες σου;

Ποια είναι τα εργαλεία σου για όλα αυτά που κάνεις, κυριολεκτικά αλλά και μεταφορικά; Ποιο πιστεύεις ότι είναι το εργαστήριό σου όπου παράγεις αυτούς τους ρυθμούς στους οποίους αναφερόμαστε; Ποιο είναι με λίγα λόγια το εργαστήριο του εαυτού σου;

Ποιοι είναι οι χώροι μέσα στους οποίους κινείσαι, κυρίως;

Πως κινείσαι μέσα στην πόλη; Ποιο είναι το αγαπημένο και πιο δημιουργικό κομμάτι της πόλης για σένα;

Τι τρως και τι πίνεις;

Τι φοράς; Ποιότητες και ύφος.

Ποια χρώματα σου αρέσουν;

Ποιος είναι ο αγαπημένος σου αριθμός και γιατί;

Τι θα ήθελες να είσαι εάν δεν ήσουν αυτό που είσαι τώρα, πώς φαντάζεσαι τον εαυτό σου ιδανικά;

Πώς αντιμετωπίζεις την αρρώστια;

Πώς κατευθύνεις την σεξουαλικότητά σου;

Πως νοιώθεις, μετά από όσα συζητήσαμε, ότι αναπτύσσεις πολιτική συνείδηση και πρακτική μέσα στην καθημερινότητά τη δική σου αλλά και πως επηρεάζεις και τους γύρω σου;

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΙ

Φωτομνημεία (Γ), παιχνίδια όπως λογική τρίλιζα (Η) και οριγκάμι (Τ).
Χάρτες διαδρομών, υδρόγειος με άλλη αναπαράσταση.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κοινοπολιτεία, Τόνι Νέγρι & Μάικλ Χαρντ.
Τι είναι Διαφωτισμός, Μισέλ Φουκώ.
Η Μορφή της Ζωής, Τζόρτζιο Αγκάμπεν.
Η Βίβλος των Νεκρών, Ντανίλο Κις.
Η Αλίκη στην χώρα των Θανμάτων, Λούις Κάρολ.
Η Λέσχη των Αλλόκοτων Επαγγελματιών, G. K Chesterton.
Το Νυχτερινό Δελτίο, Πέτρος Μάρκαρης.
Η Θέληση για Δύναμη, Φρίντριχ Νίτσε.
Οι Μεταμορφώσεις, Οβίδιος.
Όργανον, Σάμουελ Χάνεμαν.
Η πρακτική της καθημερινής ζωής, Μισέλ ντε Σερωά.
Το δικαίωμα στην πόλη, Ανρί Λεφέβρ.
Η θέληση για δύναμη, Απαντα Καταστασιακών.

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Τα χρώματα της σκιάς.
Η σχέση του «θέλω» της ΤΑΥ με τον δημόσιο χώρο.
Εσύ είσαι ζωντανή, Roy Andersohn (Du Levande).
Τα τραγούδια στον 2^ο όροφο.
Ωκεανία, ένας τόπος με εναπομείναντα στοιχεία του παλιού κόσμου, μια ματαιωμένη υπόσχεση.
Τι ακριβώς είναι ενδιαφέρον να απομείνει, αύρα, μαγεία, φευγαλέο, αυτό που μένει κι αυτό που μας διαφεύγει, κενά τα οποία συμπληρώνονται από τον θεατή.
Το ένα κέλυφος μέσα στ' άλλο.
Ο λαβύρινθος του Κονστάντ.
Το φρούριο ασφαλές δοχείο όπου διαφυλάσσεται η ζωή.
Μεταφορά της συσκευής διάσωσης σε άλλο επίπεδο: αντί για σπίρτα, νερό, τροφή, φωτοβολίδα, φακό σπίρτα, μάλλινη κουβέρτα, τι;

ΦΡΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

STANISLAW LEM, *SOLARIS*

– Δεν έχουμε ανάγκη από άλλους κόσμους. Χρειαζόμαστε καθρέφτες. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε με άλλους κόσμους.

GILLES DELEUZE & FELIX GUATTARI – ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ

– Το να κάνεις ένα συμβάν, όσο μικρό κι αν είναι, είναι το πιο εκλεπτυσμένο πράγμα του κόσμου, το αντίθετο του να κάνεις ένα δράμα ή μια ιστορία.
– Η φιλοσοφία δεν έχει άλλο σκοπό από το να θεωρηθεί άξια από το συμβάν.
– Δεν βρίσκεται στον κόσμο, γίνεται με τον κόσμο.
– Τα γίνεσθαι είναι το πιο ανεπαίσθητο πράγμα, συνιστούν πράξεις που μπορούν να εμπεριέχονται μονάχα σε μια ζωή και να εκφράζονται σε ένα ύφος.
– Άτομα ή ομάδες, σε κάθε περίπτωση είμαστε φτιαγμένοι από γραμμές και αυτές οι γραμμές είναι πολύ διαφορετικής φύσεως.

– Δεν υπάρχουν μονάχα παράξενα ταξίδια στην πόλη, αλλά και ταξίδια σ' ένα μέρος: δεν σκεφτόμαστε τους τοξικομανείς των οποίων η εμπειρία είναι πολύ αμφιλεγόμενη, αλλά μάλλον τους πραγματικούς νομάδες. Σχετικά με αυτούς τους νομάδες μπορούμε να πούμε, όπως προτείνει ο Toynebee, ότι δεν κινούνται. Είναι νομάδες που δεν κινούνται, δεν μεταναστεύουν, αλλά κρατούν έναν χώρο λείο που αρνούνται να τον αφήσουν και τον αφήνουν μονάχα για να κατακτήσουν και να πεθάνουν. Ταξίδι σ' ένα μέρος είναι το όνομα όλων των εντάσεων, ακόμη κι αν αναπτύσσονται σε έκταση. Το να σκέφτεσαι σημαίνει να ταξιδεύεις.

– Η γλώσσα δεν είναι η ζωή, διευθετεί τη ζωή: η ζωή δεν μιλά, ακούει και αναμένει.

– Το έδαφος είναι προπάντων η κρίσιμη απόσταση ανάμεσα σε δύο όντα του ίδιου είδους: κρατάμε τις αποστάσεις. Εκείνο που είναι δικό μου, είναι κατά πρώτο λόγο η δική μου απόσταση, κατέχω μονάχα αποστάσεις [...] Σε περίπτωση ανάγκης, κουβαλώ το έδαφός μου στο σώμα μου, εδαφικοποιώ το σώμα μου: το καβούκι της χελώνας, το ερημητήριο του όστρακου, αλλά επίσης όλα τα τατουάζ που κάνουν το σώμα ένα έδαφος.

– Το να σκέφτεσαι σημαίνει να δημιουργείς, δεν υπάρχει άλλη δημιουργία, όμως να δημιουργείς σημαίνει πρώτα απ' όλα να προκαλείς το «σκέπτεσθαι» στη σκέψη.

– Να φέρεις τη σκέψη σε άμεση σχέση με το έξω, με τις δυνάμεις του έξω, εν κατακλείδι να κάνεις τη σκέψη μια μηχανή πολέμου.

– Σαφώς και δεν μας λείπει η επικοινωνία, απεναντίας έχουμε πολλή από αυτή: μας λείπει η δημιουργία. Μας λείπει η αντίσταση στο παρόν.

– Η ικανότητα της αντίστασης ή, αντιθέτως, η υποταγή σε έναν έλεγχο κρίνουν το επίπεδο οποιασδήποτε προσπάθειας.

– Ο καλλιτέχνης ή ο φιλόσοφος είναι ανίκανοι να δημιουργήσουν έναν λαό, μπορούν μόνο να τον επικαλεστούν, με όλες τους τις δυνάμεις. Ένας λαός μπορεί να δημιουργηθεί μονάχα μέσω αποτρόπαιων πόνων και ούτε καν μπορεί να ασχολείται με την τέχνη ή τη φιλοσοφία. Αλλά τα βιβλία της φιλοσοφίας και τα έργα τέχνης εμπεριέχουν με τη σειρά τους μια απίστευτη ποσότητα πόνου που προεικονίζει τον ερχομό ενός λαού. Αυτά έχουν κοινό το γεγονός της αντίστασης, της αντίστασης στον θάνατο, στη δουλεία, στο αφόρητο, στη ντροπή, στο παρόν.

– Αυτό το σύστημα στο οποίο ζούμε δεν μπορεί να ανεχτεί τίποτα: εξ ου η ριζική του ευθραυστότητα σε κάθε του σημείο και ταυτοχρόνως η ισχύς του για παγκόσμια καταπίεση.

– Χρειάζεται να μιλήσουμε για τη δημιουργία σαν κάτι που χαράσσει τον δρόμο της μέσω των αδυναμιών της [...]

– Το να δημιουργείς δεν σημαίνει να επικοινωνείς αλλά να αντιστέκεσαι.

– Υπάρχει ένας βαθύς δεσμός ανάμεσα στα σημεία, το συμβάν, τη ζωή, τον βιταλισμό.

– Δεν υπάρχει έργο που να μη δείχνει στη ζωή μια γραμμή εξόδου, που δεν χαράσσει έναν δρόμο διατρέξιμο.

– Εφόσον οι ισχυροί δεν ευχαριστούνται να παραμένουν εξωτερικοί, αλλά διεισδύουν επίσης στον καθένα από μας, χάρη στη φιλοσοφία ο καθένας από μας βρίσκεται αδιάκοπα rouparler και σε αντάρτικο με τον ίδιο τον εαυτό του.

– Όσο λιγότερο παίρνεις στα σοβαρά τη σκέψη, τόσο περισσότερο σκέφτεσαι σύμφωνα με αυτά που θέλει το κράτος. Και πράγματι ποιος άνθρωπος του κράτους δεν ονειρεύτηκε αυτό το αδύνατο μικρό πράγμα, να είναι ένας στοχαστής;

TONI NEGRI & MICKAEL HARDT
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑ

– Υπάρχει επίσης μια χαρά στην καταστροφή –επιτιθέμενος σε αυτό που μισείς, στην πηγή των πόνων σου! Η μητροπολιτικοποίηση του κόσμου δεν σημαίνει απαραίτητα μια γενίκευση των δομών της ιεραρχίας και της εκμετάλλευσης. Μπορεί επίσης να σημαίνει μια γενίκευση της εξέγερσης και τότε, πιθανώς, την ανάπτυξη δικτύων συνεργασίας και επικοινωνίας, την αυξανόμενη ένταση του κοινού και των συναντήσεων ανάμεσα σε μοναδικότητες. Εδώ είναι που το πλήθος βρίσκει το σπίτι του.

– Το ον συγκροτείται στο συμβάν.

– Χωρίς την εσωτερική λογική της δημιουργίας συμβάντων, μπορεί κάποιος να τα αποδεχτεί μόνο από τα έξω, σαν ζήτημα πίστης, επαναλαμβάνοντας το παράδοξο που γενικώς αποδίδεται στον Τερτυλιανό, *credo quia absurdum*, «πιστεύω επειδή είναι παράλογο».

– Το βιοπολιτικό συμβάν που θέτει την παραγωγή της ζωής ως μια πράξη αντίστασης, καινοτομίας και ελευθερίας, μας οδηγεί πίσω στη φιγούρα του πλήθους ως πολιτική στρατηγική.

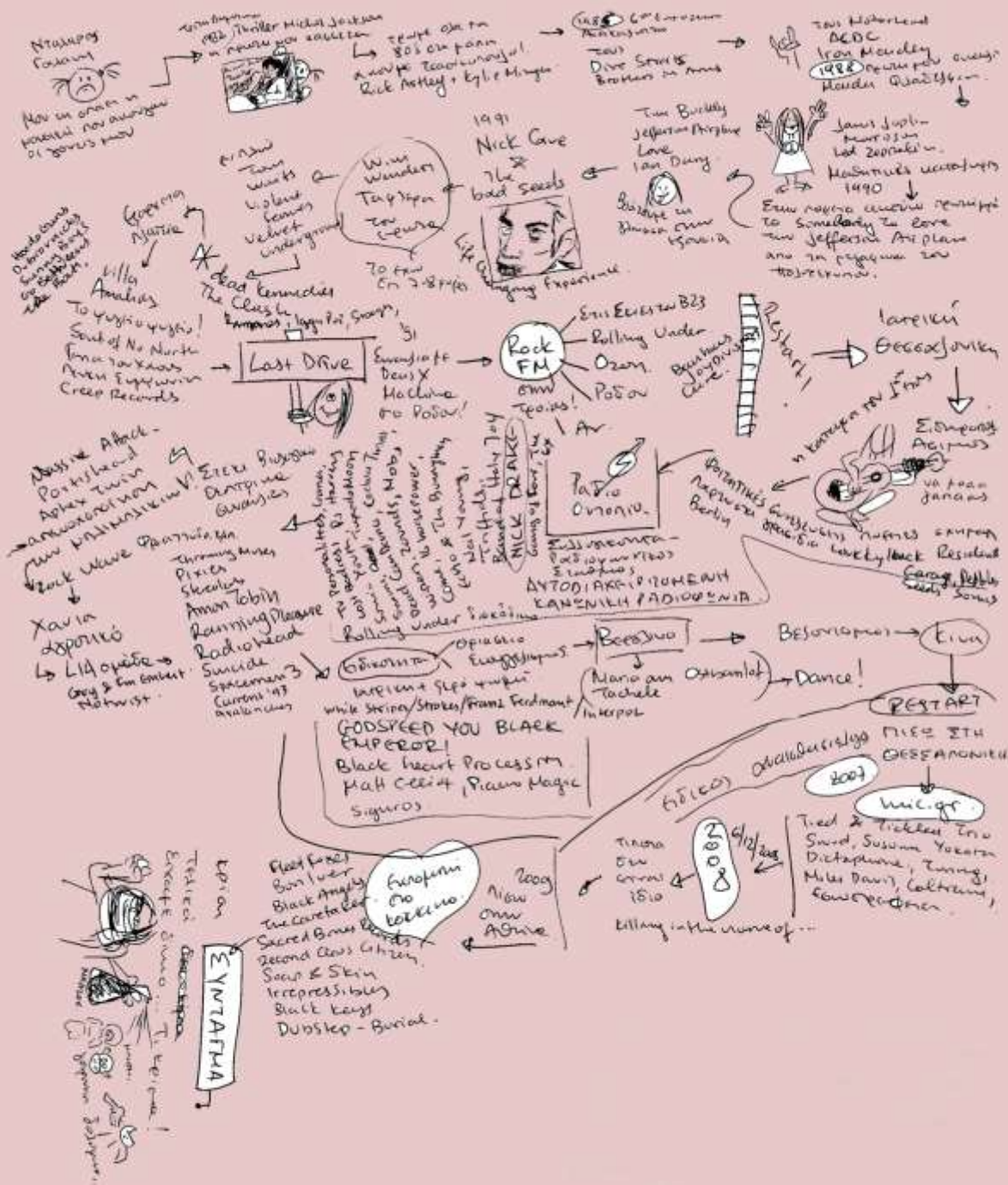
– Συμβάντα αντίστασης έχουν την ισχύ όχι μόνο να διαφεύγουν τον έλεγχο αλλά και ακόμα να δημιουργούν έναν νέο κόσμο.

Η ΉΑΝ ΕΙΝΑΙ ΕΜΨΥΧΩΤΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΡΑΓΩΓΟΣ
ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΒΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ
(ΤΟΥ ΥΓΙΟΥΣ, ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ, ΤΟΥ ΑΣΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ)

Η ΉΑΝ (ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ) ΕΙΝΑΙ ΓΙΑΤΡΟΣ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΟΛΟΓΟΣ σε νοσοκομείο για παιδιά. Ως γιατρός βοηθά ασθενείς, χρησιμοποιώντας και την πρακτική του βελονισμού. Παράλληλα είναι λάτρης των σύγχρονων μουσικών ρευμάτων της (αναφερόμενης ως) εναλλακτικής μουσικής σκηνής, ενώ παλαιότερα ανήκε σε συλλογικότητα πρωτοβουλίας αυτοοργανωμένου ραδιοφωνικού σταθμού. Σήμερα συμμετέχει σε ανάλογο ηλεκτρονικό μουσικό περιοδικό, ενώ είναι μουσικός συμπαραγωγός σε ραδιοφωνική εκπομπή. Πολιτικοποιημένη από την εποχή της φοιτητικής της ζωής, πάντα συμμετέχει στις διαμαρτυρίες και στις διαδηλώσεις που συμβαίνουν στο δρόμο –και στην πρωτοβουλία του ιατρείου της συνέλευσης της πλατείας Συντάγματος. Τελευταία αγωνίζεται και μέσα από τον συνδικαλισμό για τη δημόσια υγεία. Συνδυάζει το κοινωνικό λειτούργημα που ασκεί με τις αισθητικές της προτιμήσεις –ιδιαίτερα στην μουσική αλλά όχι μόνο– και με τις πολιτικοκοινωνικές διεκδικήσεις, αγώνας στο δρόμο αλλά και στον χώρο εργασίας. Υποστηρίζει συνειδησιακά αλλά και έμπρακτα την ευδαιμονία και την ευζωΐα σε όποια πράξη και αν κάνει. Έχει μια ευαισθησία στη συμπαραγωγή κοινών καταστάσεων ανάλογου ύφους, εμψυχώνοντας αυτές τις καταστάσεις μαζί με τους ομοίους της.

Μας κάνει μια βιωματική περιήγηση της προσωπικής της ιστορίας παράλληλα με τις πολιτικές και τις μουσικές της επιλογές. Πρόκειται για μια περιήγηση μνημειακού ύφους αλλά και για οδηγό χρήσης. Στέλνει το βέλος προς τα μπρος αλλά και προς τα πίσω μέσα από τις μουσικές επιλογές και την ιστορία της. Η Ήαν ακούει μουσική, «μασκαρεύεται», τρυπάει, βάζει βελόνες, συνομιλεί, γελά, φωνάζει, τρέχει, θεραπεύει.

Αντικείμενα για την Ήαν: ρούχα και εργαλεία ιατρικά και μάλιστα χειρουργικής (π.χ. χεϊρ. στολή με τη Γούνι ειδική για παιδικό χειρουργείο, μάσκες, γάντια, σύριγγες, φάρμακα, σωληνάκια, οξυγόνο, μπουκαλάκια με αναισθητικό), ρούχα και εξοπλισμός για τις διαδηλώσεις (όπως π.χ. μαντήλια βουτηγμένα σε σόδα, μάσκες αντιασφυξιγόνες, μααλόξ και ριοπάν, ειδικά παπούτσια) μουσικούς δίσκους και CD, σύστημα αναπαραγωγής ήχου με μίκτη και μικρόφωνο, κούκλα παιδική, μπαμπούσκα-αγαλαματίδιο με πρώτη όψη γιατρού, δεύτερη όψη διαδηλωτή, τρίτη όψη dj.

Βιογραφικός Χάρτης της Εταιμπεφωδρτμς και σμπταραγωγού συνθωάν του κοινό βίαι της ευθαμονίας

Ο ΓΚ ΕΙΝΑΙ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΡΗΓΜΑΤΩΣΕΩΝ ΣΤΟ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΝ ΣΥΣΤΗΜΑ,
ΑΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΑΔΗΛΩΤΩΝ ΤΟΠΩΝ ΜΝΗΜΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟ ΚΑΤΩ –
ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΑΣ ΕΛΑΣΣΟΝΩΝ ΑΦΗΓΗΣΕΩΝ

ΟΓΚ, ΠΑΡΑΙΤΗΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΕΑ άσκησης του επαγγέλματος το οποίο αρχικά σπούδασε –αν και τώρα αναγκάζεται να επιστρέψει σε αυτό για λόγους βιοπορισμού–, παραιτημένος επίσης από την ακαδημαϊκή του έρευνα και τη διδακτορική διατριβή, αναγνωρίζοντας τη ματαιότητα της διανοητικής γνώσης που διαχωρίζεται από την πράξη, ευαίσθητος στην «ανάγνωση» της πολιτικής ιστορίας, σπαδός και λειτουργός της νέας αστιακής κουλτούρας, αλλά και φαν της ποίσε μουσικής, κυκλοφορεί στην αχανή μητρόπολη με το ποδήλατό του, αναζητώντας το πραγματικό νόημα της σύγχρονης εποχής στους κεντρικούς τόπους της μητρόπολης, στις παρυφές της και στις αφηγήσεις της. Μέσα από τις περιπλανήσεις του ανακαλύπτει ρηγματώσεις στο επικρατούν σύστημα, άγραφους και αδήλωτους τόπους μνήμης των από κάτω, των εργαζομένων, του προλεταριάτου. Αναπτύσσει την τακτική του συνειδησιακού καταγραφέα ελασσόνων αφηγήσεων βασικά σε μια μοναχική πορεία, που όμως γίνεται συλλογική στην ιστορική της σύνδεση με τα πλήθη των εργαζομένων.

Μας κάνει μια περιήγηση στην περιοχή του Πειραιά. Μας αποκαλύπτει το δικό του σύγχρονο μνημείο, τον «τοίχο με τις χίλιες γλώσσες», όπως τον έχει ονομάσει. Εκεί, στην περιοχή της Δραπετσώνας, στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη, τα πληρώματα των καραβιών έρχονται από διάφορα μέρη του κόσμου. Κατά τη διάρκεια τουλάχιστον της τελευταίας 20ετίας, τα πληρώματα βάζουν την υπογραφή τους κατά μήκος του τοίχου του κυματοθραύστη, που είναι γύρω στα 150-200 μ. Διατρέχοντας αυτόν τον τοίχο με λίγη προσοχή μπορεί κάποιος να διακρίνει ονόματα καραβιών από την Οδησό έως και την κεντρική Αμερική, και γραμμένα ονόματα σε γλώσσες ανθρώπων από τα αγγλικά και τα μπαγκλαντεσιανά έως τα αραβικά. Για τον ΓΚ αυτό το μέρος χαρακτηρίζεται από μια συλλογική συνείδηση σε μετάβαση. Αισθάνεται και ο ίδιος ότι είναι ένας περαστικός από τους τόπους που κατοικεί, ενώ αντίθετα η βαθύτερη επιθυμία του είναι να βγάλει ρίζες, να γίνει, να είναι και να παραμείνει ντόπιος. Νοιώθει ότι συνδέεται άμεσα σε συναισθηματικό και πολιτικό επίπεδο με τα πλήθη αυτών των εργατών που έχουν περάσει απ' τον τοίχο με τις χίλιες γλώσσες. Ο ίδιος λέει «η στάση που προσπαθώ να κρατήσω είναι εκείνου που "έρχεται από χαμηλά" χωρίς να ενδιαφέρεται να καταθέσει τα διαπιστευτήρια του. Επειδή δεν έχω expertise δεν έχω και έργο να επιδείξω. Αν με ρωτήσεις ποια είναι η δουλειά μου που μπορώ να σου δείξω, το έργο μου, θα σου δείξω τον εαυτό μου. Χωρίς να το επιδιώκω συνειδητά, είμαι σε διαρκή μετασχηματισμό της ταυτότητάς μου. Η φράση "Ο τοίχος με τις χίλιες γλώσσες" είναι λογοπαίγνιο. Οι γλώσσες είναι τα αραβικά, αγγλικά κλπ. αλλά στο δικό μου μυαλό είναι φυσικές γλώσσες που βγαίνουν από το στόμα και γλείφουν αέρα ή ακόμη και οι χίλιες γλώσσες ενός δράκου. Για κάποιο λόγο ο τοίχος έχει και κάτι απειλητικό: ο ξένος ναύτης που ήρθε και έφυγε και έφτυσε πάνω στον τοίχο τη μοναξιά της μετανάστευσης για ένα κομμάτι ψωμί κάποια βραδινή ώρα, μπογιατίζοντας στον τοίχο».

Αυτή η περιήγηση έχει μια μνημειακή χροιά, για κομμάτια του σύγχρονου πολιτικοποιημένου πλήθους με ξεκάθαρο πολιτικό νόημα, όπως και του κου ΠιΚάππα. Ενώ στέλνει το βέλος λιγάκι προς τα πίσω, κάποιος θα μπορούσε να νοιώσει ότι τα δύο βέλη του παρελθόντος και του παρόντος ταυτίζονται, άρα κατευθυνόμαστε μπροστά, αναζητώντας, σαν τον τρελό της τράπουλας Ταρό, σε αβέβαιο έδαφος, σχεδόν πετώντας. Ο ΓΚ αλαφροπατά, παραιτείται μετασχηματίζεται, διαλύεται, αναγνωρίζει, κυκλοφορεί αναζητά, παρατηρεί, συμμετέχει, περιπλανάται, ανακαλύπτει, μελετά, δείχνει.

Αντικείμενα: Εκτροπή ζωγραφικού πίνακα της αναγέννησης με τον Αϊ-Γιώργη να σκοτώνει το δράκο, μια αψίδα, γραφές στον τοίχο, χρώμα, πινέλο, κουκούλα, συνθήματα, μια πυξίδα, η υδρόγειος, ποδήλατο, κράνος, αδιάβροχο, σακίδιο, τα Grundrisse, μάσκα, iPod.

Από τα σπλάχνα της μητρόπολης

Παροπλισμένα λιπόθυμα πλοία στις αποβάθρες, King George, Aegean Glory, Panama Cruise, MIXANA. Η σκουριά των πλοίων κοκκινωπή, ιώδιο, καθαρό, στο φως του ήλιου που δύει. Στην πλάτη του ψηλού κυματοθραύστη απάτριδες πολύγλωσσες γραφές αυτών που ήρθαν κι έφυγαν και χάρισαν κάτω από την ύπουλη βία της νοσταλγίας μισή υδρόγειο σε κάμποσα ειτελή τετραγωνικά μέτρα τσιμέντου. Βλαδιβοστόκ, Αρχάγγελσκ, INDONESIA, Οντέσσα, Pakistani, Κοστανζά/Ρομάνια, Μπέογκραντ-Παρτιζάν, Πάναμα, ITAL BIANCA WAS HERE, Κάτι, αρκετά κάτι, σε αραβικά, EAENH Σ' ΑΓΑΠΩ. Αποτυπώματα/χρημίσια μέσα στη βιασύνη για το επόμενο TRANSIT ξεχειλίζουν στην τσιμεντένια πλάτη του ερημίτη κυματοθραύστη με τις χλιδες και μια γλώσσες, κόσμημα στο αστικό κέλυφος.

Στα περάσματα η μνήμη σχηματίζεται χωρίς προσήνεια με τρόπο τραχύ και ανέντιμο. Εκεί, η εικόνα μιας ξεθωριασμένης πατρίδας προβάλλει για να εξαπατήσει. Ο κίνδυνος έγκειται στην ολοφάνερα ανόητη σκέψη της επιστροφής. Ο άπατρις μέσα στην περιπλάνησή του δεν έχει πουθενά να επιστρέψει. Ο γενέθλιος τόπος είναι αμφίβολο αν υπάρχει ακόμη. Έχει ξεπεραστεί. Αποτέλεσε το πρώτο πέρασμα και αυτό είναι το πραγματικό περιεχόμενό του. Η παρατεταμένη απουσία εξωραϊζει τις αναμνήσεις, ωστόσο συνοδεύεται από την απώλεια της οικειότητας. Θα γυρίσει κανείς εκεί πάλι ξένος για να ανασύρει μια σειρά νεκρών συμβολισμών.

Στην πραγματικότητα, τα περάσματα συνιστούν τη μόνη και αμετακίνητη χώρα για όσους διέρχονται. Η κατάσταση διέλευσης αποτελεί την αληθινή πατρίδα τους. Μεγάλοι αυτοκινητόδρομοι, σταθμοί λεωφορείων, αποβάθρες τρένων, αεροπορικές αίθουσες αναμονής με φωτεινούς πίνακες ανακοινώσεων. Η πατρίδα έχει μεταουήσει εκεί κι αναπαύεται προσωρινά. Για τον πλάνητα τα περάσματα συνιστούν ένα αδιαφοροποίητο πηχτό συνεχές.

Κι αυτό είναι το τέχος μου, ο τοχος με τις χλιδες γλώσσες. Ένα διαυγές ψέμα.

Η περιπλάνηση του ΓΚ, ερευνητή ρηγματώσεων στο επικρατούν σύστημα, καταγραφέα ελασσόνων αφηγήσεων

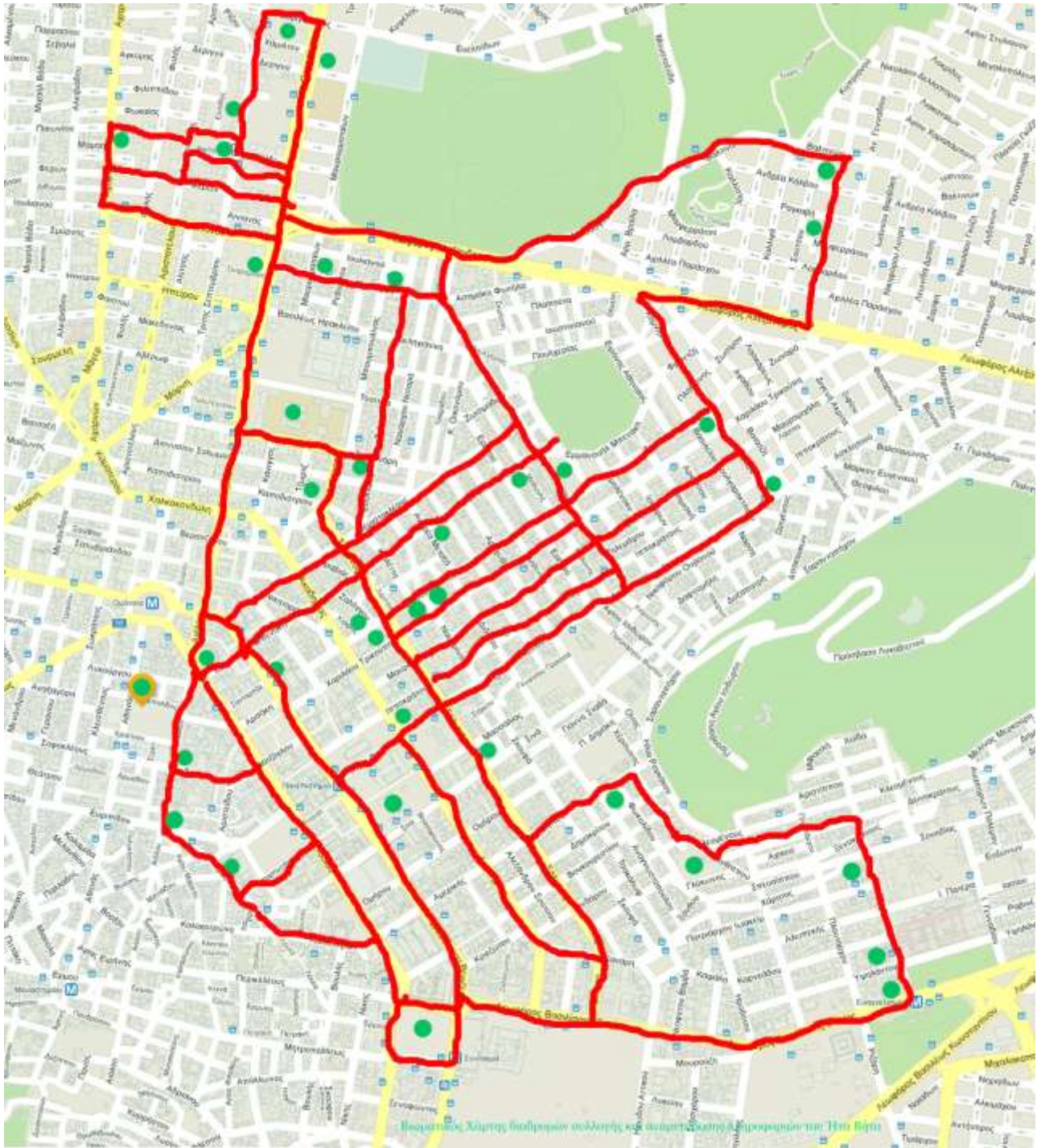

Ο ΉΤΑΒΗΤΑ ΕΙΝΑΙ (ΡΑΚΟ)ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ
ΚΑΙ ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Η ΗΒ (ΕΡΜΗΣ), ΕΝΩ ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ με το πέρασμα από τη μία γλώσσα στην άλλη και ερασιτεχνικά με τη στρατευμένη μουσική, είναι ένας *κνηγός, λαθροθήρας και (ρακο)συλλέκτης* πληροφοριών πολιτικού και πολιτισμικού περιεχομένου: διαφόρων αρχείων, ψηφιακών και αναλογικών, άρθρων, ταινιών, μουσικής, τα οποία διοχετεύει ως *αγγελιαφόρος και κομιστής* στοχεύοντας σε ένα πλήθος ανθρώπων, αφιλοκερδώς κι αυτός, δημιουργώντας με αυτή του την τακτική λειτουργία ένα δίκτυο επικοινωνίας και αντιπληροφόρησης. Εδώ και πολλά χρόνια έχει αποκλείσει τις ζωικές γεύσεις από τη διατροφή του.

Ο ΉταΒήτα μας κάνει μια περιπλάνηση σε σημεία της πόλης, στο εργαστήριό του, σε λεξικά και εγκυκλοπαίδειες, στα παλαιοβιβλιοπωλεία του κέντρου της Αθήνας, απ' όπου συλλέγει το υλικό του, στους «χώρους διανομής» και επικοινωνίας των προϊόντων της δουλειάς του. Μας αποκαλύπτει ένα μέρος από έναν «υπόγειο» κοινωνικό ιστό. Στέλνει το βέλος της ιστορίας προς τα μπρος, ωστόσο, «συλλέγοντας το παρελθόν», μας στέλνει και αυτός προς τα πίσω. Αλλόκοτος αγγελιαφόρος, μεταφορέας της (καθημερινής) ιστορίας, εκπέμπει σε πράσινο χρώμα, ταυτίζεται με την κίνηση της πληροφορίας. Είναι η σύγχρονη εκδοχή του μητιόη Ερμή. Ο ΉταΒήτα φαντασιώνεται τον εαυτό του σαν τον Φύλακα στη Σίκαλη, είναι μανιώδης με την αστυνομική λογοτεχνία και τα νουάρ, είναι ενεργός παρατηρητής, βρίσκεται μέσα και έξω από τις καταστάσεις, ενώ τον χαρακτηρίζει η έντονη κινητικότητα στις τακτικές, η ταχύτητα και η στρατηγική σκέψη. Ο ΉταΒήτα περιπλανάται, περπατά γρήγορα σε ζικ-ζακ, παίρνει τα μέσα ΜΜ, σερφάρει στο διαδίκτυο, συλλέγει, κοπιάρει, διανέμει, ταξιδεύει, παρατηρεί, κρυφοκοιτάζει, αποσύρεται, ακούει, καταγράφει, διαβάζει, αποδελτιώνει, αποσυνθέτει, ανασυνθέτει...

Αντικείμενα για τον ΉταΒήτα: πολεοδομικός χάρτης, χάρτης δικτύου κίνησης αστικών λεωφορείων, μακέτα με οικοδομικά τετράγωνα και παιγνίδι με μπίλιες, τραπέζι, καρέκλα, τηλέφωνο, χαρτοκόπτης, χρυσός οδηγός, ένα κρυπτογραφημένο σημείωμα, επιτοίχιο παιγνίδι με λαμπάκια, χαρτοφύλακας, σχέδιο παιδιού, μαγνητόφωνο, ακουστικά, περιστροφο, αγωνία στο παιγνίδι του θησαυρού ή στην αποκάλυψη ενός εγκληματία, γουόκι-τόκι.

Η ΚΑ ΧΙ ΕΙΝΑΙ ΑΦΑΝΗΣ ΤΡΟΦΟ-ΣΠΟΡΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ,
ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ ΤΡΟΦΗΣ ΠΡΟΣ ΜΟΙΡΑΣΜΑ

ΗΚΑ Χ (ΕΣΤΙΑ, ΔΗΜΗΤΡΑ, ΑΡΤΕΜΙΣ) συλλέγει καρπούς και σπόρους, όντας εν μέρει αυτοδίδακτη αλλά κι έχοντας μάθει κατά τη διάρκεια της ζωής της από φίλους και συγγενείς πώς να αναγνωρίζει τις ιδιαίτερες ιδιότητες των διαφόρων φυτών. Κάθε χρόνο, φτιάχνει όχι μόνο το δικό της φυτώριο αλλά και άλλων. Από αυτή την ενασχόληση δεν προσδοκά κάποιο οικονομικό όφελος, αλλά απλώς την άντληση ψυχικής ευφορίας για την ίδια και τους φίλους της. Ψυχική ευφορία η οποία έγκειται στην ενασχόλησή της με ζωντανά πλάσματα, με την ανάπτυξη και τη διατήρηση της ζωής, με το μοίρασμα σε κοινωνικές συνενυρέσεις. Ακόμα, παράγει μικρές ποσότητες φρούτων, λαχανικών και εδεσμάτων από δικές της καλλιέργειες μεγέθους κήπου, καθώς και από τη συλλογή καρπών σε εγκαταλειμμένα χωράφια κοντά στην κατοικία της. Παρασκευάζει φαγητό και το μοιράζεται με οικείους της, φτιάχνοντας μέσα από αυτές τις διαδικασίες και τις τακτικές το δικό της κοινωνικό δίκτυο. Μας κάνει μια περιήγηση σ' έναν τόπο στις παρυφές της μητρόπολης, όπου βρίσκεται η μόνιμη κατοικία της. Περνά από τα διάφορα σημεία απ' όπου συλλέγει καρπούς, σπόρους και άλλα υλικά, καθώς και από τόπους της ζωής της στο παρελθόν, τόπους συνδεδεμένους με οικεία πρόσωπα, τα οποία την έμαθαν να διακρίνει τα φυτά και τους τρόπους συλλογής τους.

Η κα Χι περιπλανάται, παρατηρεί, εστιάζει, διακρίνει, συλλέγει, ξεδιαλέγει, φυτεύει, ανταλλάσσει, συνοδεύει, είναι μητέρα, επιχειρηματίας, ταξιδεύει, επικοινωνεί, οδηγεί, παράγει, τρέφει, κηπεύει, ανθοκομεί. Ουσιαστικά η κα Χι μας υποδεικνύει έναν οδηγό χρήσης στο εδώ και τώρα (στέλνει το βέλος της ιστορίας προς τα μπρος).

Αντικείμενα για την κα Χι: Βάζα με χειροποίητες μαρμελάδες, βάζα με διάφορα φαγητά σε ξύδι, αγγιναράκια, τσιτσιράβα, πιπεριές και άλλα, διαφανή κουτάκια με σπόρους από διάφορα φυτά, φρούτα και λουλούδια, με ταμπελίτσες όπως στους βοτανικούς κήπους, παχύφυτα σε γλαστράκια, διάφορα ήδη χύματος, εργαλεία για φύτευμα, πρόχειρα ρούχα, γαλότσες και σαγιονάρες, ένα φορητό ψυγείο, πάγος, σκεύη μαγειρικής, κουτάλες και άλλα, κλαδιά δέντρων, πρασινάδες.

Ταυτότητα Οργανισμού: Το πρώτο κτίριο (πρώτος όροφος) είναι Μουσείο - αρχείο Αρχαίων
Αποστολή: Αρχείο Μουσ. Γραφ. Εργαστήριο (για μελέτη)

Σύστημα: Σύστημα 1950-60
Απόδοση: 100%

Αεροφωτογράφιση - 2018 - Δ. Καραγιάννης - Α. Καραγιάννης

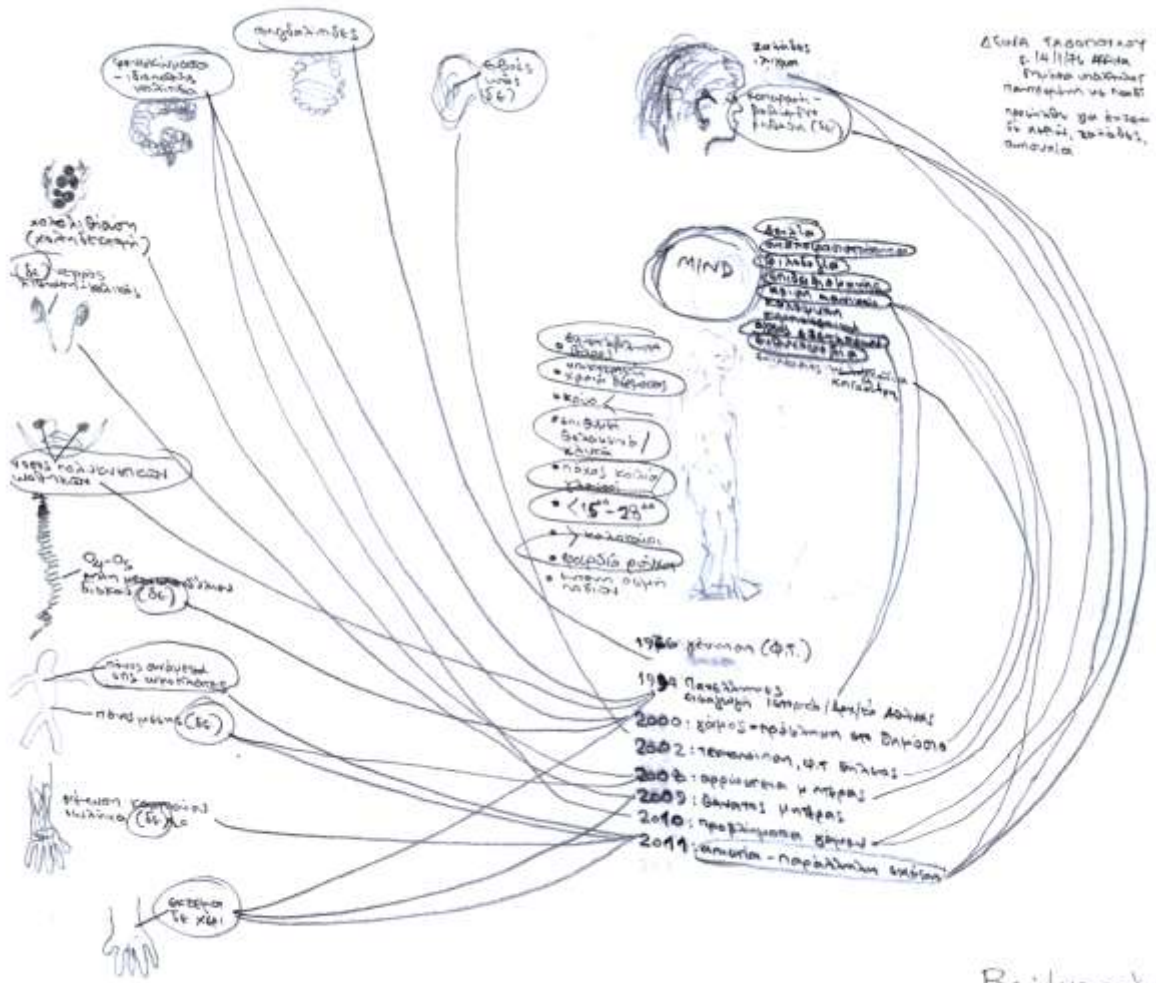

Ο ΚΟΣ ΡΥΚ ΕΙΝΑΙ ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΑΥΡΑΣ

Ο ΚΟΣ ΡΥΚ (ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ) ΕΙΝΑΙ ΓΙΑΤΡΟΣ ομοιοπαθητικής θεραπείας, ως εκ τούτου η ζωή του είναι αλληλένδετη με τη ζωή των ασθενών του. Είναι μουσικόφιλος κατέχοντας τις ανάλογες γνώσεις, κάνει δισκοκριτικές και παρουσιάσεις μουσικών συγκροτημάτων σε ειδικευμένο μουσικό περιοδικό εδώ και χρόνια, ενώ φτιάχνει και ο ίδιος μουσική, γράφει στίχους και παίζει κιθάρα σε μουσικό σχήμα. Παρόλο που είναι ένα ον το οποίο λειτουργεί με την ορθή λογική (δυτικός γιατρός), οι τακτικές που αναπτύσσει αποσκοπούν σε μια κοινωνία αγάπης και αισθαντικότητας, μέσα από το συνδυασμό του λειτουργήματός του, της ιατρικής και της μουσικής πράξης. Προσπαθεί να ρυθμίσει την αύρα των ασθενών του για να τους θεραπεύσει. Ο τρόπος εξέτασης και ίασης που ακολουθεί συνιστά ίσως μια μορφή ανυπακοής στο κυρίαρχο σύστημα υγείας, μια τάση αυτονομησης από αυτό. Σίγουρα αυτή η θεραπευτική μέθοδος έχει ευρεία αποδοχή από αρκετούς ανθρώπους. Εκτός των ιατρικών του και επιστημονικών του γνώσεων, η συμμετοχή του σε μουσικά σχήματα, αλλά και η κουλτούρα του «μητροπολιτάνου» τον βοηθούν ώστε να δημιουργήσει ένα προστατευτικό πλέγμα μεταξύ της πραγματικότητας και των ανθρώπων που έχει αναλάβει το καθήκον να θεραπεύσει.

Ο κοσ Ρυκ μας κάνει μια περιήγηση σε ένα τελείως διαφορετικό πεδίο που είναι ο άνθρωπος, ως φυσικό και νοηματικό σώμα, ως σκέψη, ως προσωπική ιστορία. Πάνω σε έναν ανατομικό χάρτη του ανθρώπινου σώματος γίνεται η χαρτογράφηση των ασθενειών και των ιάσεων σε συνδυασμό με το ιατρικό ιστορικό του ασθενούς, αλλά και το γενικότερο ιστορικό της ζωής του. Παίρνει ως παράδειγμα ένα υποθετικό περιστατικό ασθενούς και σύμφωνα με αυτό ανατρέχει στα γεγονότα, τα συμβάντα που στιγμάτισαν τον συγκεκριμένο άνθρωπο, ώστε να βιώνει με έναν συγκεκριμένο τρόπο την τωρινή του ζωή. Στην περίπτωση του αποκτάμε έναν οδηγό χρήσης και συνάμα ένα εφήμερο μνημείο του ανθρώπινου σώματος. Στέλνει το βέλος προς τα μπρος αλλά και προς τα πίσω, μέσα από την ιστορία των ασθενειών. Ο κοσ Ρυκ ακούει προσεκτικά, σημειώνει, διαβάζει, κρίνει, συμβουλευεται, θεραπεύει, περπατά, παίζει, τρώει, πίνει, κοιμάται, ακούει, συνθέτει και παίζει σε άλλους μουσική, παίζει με τα παιδιά του, επισκέπτεται, ταξιδεύει, αγαπά, προσέχει, εκπέμπει...

Αντικείμενα για τον κο Ρυκ: Άξονας ισορροπίας, κινδυνόμετρο ασθενούς, συνδυαστικό μολύβι, πολυθρόνα ευθύνης, υποδοχέας αύρας, σένσορας αύρας, μία μνήμη ROM-chip πολλών terabyte, cache ανοιχτού χώρου, εργαλείο για ψάρεμα απ' την δεξαμενή της μνήμης του ασθενούς, βιβλιοθήκη ή ράφι με όλα τα βιβλία που έχει ως οδηγούς του: τον άτλαντα ανατομικής του ανθρώπου του Σομπότα, τα άπαντα του Σέρλοκ Χολμς, Materia medica, Repertory synthesis, άπαντα Hannemahn, Ιπποκράτη, Λάο Τσε, Αριστοτέλη, Δημόκριτου, Ηράκλειτου, Επίκουρου, Bertrand Russel.

ΔGABA TADOROTAT
 14/1/21
 10/1/21
 10/1/21

Rx: Lycopodium clavatum

Η ΜΑΠ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΗ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΣΦΑΙΡΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΤΟΠΩΝ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ

Η ΜΑΠ (ΝΕΜΕΣΙΣ; ΑΘΗΝΑ; ΣΟΦΙΑ;) κινείται μεταξύ θεωριών και πρακτικής, της γνώσης του συνταγματικού δίκαιου και των αισθητικών κινήματων. Ακολουθεί δύο δρόμους. Συνδυάζει την εικαστική σκέψη με τη νομική διαδικασία, ερευνώντας τις μεθόδους του πολιτισμικού ακτιβισμού. Ο συνδυασμός αυτών των ικανοτήτων μας αποκαλύπτει μια περσόνα που αντιλαμβάνεται την αισθητική μέσα από ένα πλαίσιο δικαίου. Ρίχνει ένα βέλος προς την κατεύθυνση ελευθερία. Συνεχής κίνηση, περιπλάνηση, φυγή τα χαρακτηριστικά αυτής της περσόνας. Το σημείο αιχμής της ΜαΠ είναι ουσιαστικά η εστία, καθώς είναι μία σε μόνιμη βάση εφήμερη κάτοικος, περιπλανώμενη σε κτισμένους χώρους, κυρίως σε πανεπιστημιακά ιδρύματα που μέχρι πρότινος της έδιναν καταφύγιο.

Με την ΜαΠ περιηγούμαστε στα κτήρια στα οποία έχει κατοικήσει κατά καιρούς για μικρά ή μεγάλα διαστήματα στη ζωή της –συμπεριλαμβανομένων και καταλήψεων στέγης. Αυτά βρίσκονται στην Αθήνα και στην Ολλανδία. Κατά τη διαδικασία αυτή της περιήγησης τα φωτογραφίζουμε και τα σημειώνουμε στον αστικό χάρτη. Σε μια δεύτερη φάση φτιάχνουμε ένα πάτσγουερκ από χάρτες πόλεων και περιοχών πόλεων σε σχέση με αυτήν την περιήγηση. Η περιήγηση αυτού του ύφους αγγίζει από μια μεριά την εφήμερη μνημειακότητα, καθώς ορισμένα από τα κτήρια (η κατάληψη Ούμπικα στην Ουτρέχτη) στέκουν το καθένα με την ιδιαίτερή του ιστορία και σημασία στο σύγχρονο μητροπολιτικό ιστό. Ίσως, όμως, η ΜαΠ να προσφέρει ένα οδηγό χρήσης και κατοίκησης στις παρούσες συνθήκες οικονομικής και κοινωνικοπολιτικής κρίσης. Στέλνει το βέλος προς τα μπρος αλλά και προς τα πίσω μέσα από την ιστορικότητα των κτηρίων. Η ΜαΠ δραπετεύει, διαφεύγει, καλλιτεχνεί, κατοικεί, οδηγεί, περπατά, μετακομίζει συχνότατα, ταξιδεύει, μελετά, φτιάχνει, κατασκευάζει πράγματα, τοίχους, ρήγματα, κουβαλά σακίδιο, βαλίτσες.

Αντικείμενα για την ΜαΠ: αυτοκινούμενο όχημα, βαλίτσες, σακούλες, έπιπλα, κουτιά, αυτοκίνητα, χάρτες, ρούχα και παπούτσια, κουρτίνες, γραφείο, ντουλάπια, αποθηκευτικοί χώροι, υδρόγειος με διαφορετικές ηπείρους, παγκόσμιος άτλαντας, τρύπα στον πίσω τοίχο ενός δωματίου, σχεδιαγράμματα δραπέτευσης, βιβλίο-συλλογή: 5 σελίδες από κάποια βιβλία θεωρητικών τους οποίους θεωρεί απαραίτητους, όπως Μπένγιαμιν, Φουκώ, αλλά και το Ελληνικό Σύνταγμα.

Βενεζουελικός μαγνητικός πλανήτης αποδείχθηκε της Νάφι

Ο ΚΟΣ ΠΙΚΑΠΠΑ ΕΙΝΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΕΑΣ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΕΝΩΝ ΣΕ ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Ο ΚΟΣ ΠΙΚΑΠΠΑ (ΔΙΑΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ, πατέρας, ταξιδιώτης, μνήμη πόλης που αφορά στη γνώση της κοινωνικότητας) είναι μια «μηχανή» σχετικά με την έντυπη παραγωγή βιβλίων και περιοδικών. Έχει ουσιαστικά ταυτίσει τη ζωή του με το επάγγελμά του. Αναπτύσσει εδώ και πολλά χρόνια μια τακτική της ανακάλυψης, της επιλογής των κατάλληλων κειμένων προς μετάφραση και της μετάδοσής τους κυρίως στο κοινωνικό ανταγωνιστικό κίνημα, αλλά όχι μόνον εκεί.

Μας κάνει μια περιήγηση σε ένα κομμάτι της οδού Σόλωνος και των πέριξ δρόμων. Πρόκειται για μια περιοχή, που ο ίδιος ονομάζει περιοχή της κουλτούρας μιας άλλης εποχής. Ανατρέχει στις καθημερινές συνήθειες και πρακτικές κοινωνικοποίησης, π.χ. του να σπουδάζει, να συχνάζει, να συναντιέται και να ερωτεύεται κανείς, να συζητά και να ανταλλάσσει ιδέες, και τέλος να ζει την έντονη κοινοτική και πολιτικοποιημένη ζωή του πανεπιστημίου. Επιστρέφει στους τρόπους πολιτικοποίησης ομάδων της νεολαίας και του φοιτητόκοσμου που δεν εντάσσονται σε κάποια γνωστή πολιτική παράταξη της μεταπολιτευτικής περιόδου, με ελευθεριακές συνήθειες και τάσεις αναρχισμού και αυτονομίας. Εδώ συναντάμε το πλήθος που αργότερα, μετά την πτώση της δικτατορίας, αποτελεί το σύγχρονο κίνημα του κοινωνικού ανταγωνισμού. Ακόμα μας μιλάει για τα ταξίδια που κάνει στις πόλεις της κεντρικής Ευρώπης, στην Ιταλία, στην Γαλλία, στη Γερμανία, στην Αγγλία, και στην Ισπανία. Οι λόγοι αφορούν σχεδόν πάντοτε εκδηλώσεις και συμβάντα πολιτικού χαρακτήρα, αλλά και την επιδίωξη της ευζωίας του ως ταξιδιώτη καθώς τον χαρακτηρίζει έντονα η κουλτούρα του «μητροπολιτάνου» αλλά και του πολίτη του κόσμου.

Έχουμε τελικά να κάνουμε με βιοματικές καταστάσεις του Πικάππα. Αυτή η περιήγηση έχει μια μνημειακή χροιά που αφορά κομμάτια του σύγχρονου πολιτικοποιημένου πλήθους. Περαιτέρω, ο κοσ Πικάππα αναφέρεται σε καταστάσεις της τελευταίας 35ετίας, όλη την ενήλικη ζωή του, περίοδος που έχει μεγάλη σημασία για τα τεκταινόμενα της πολιτικής ζωής του πλήθους και τη σύγχρονη μεταπολιτευτική Αθήνα του κέντρου.

Η συγκεκριμένη περιήγηση έχει μνημειακή χροιά, καθώς αυτή η μορφή και ο τρόπος ζωής που περιγράφεται από τον αφηγητή έχει εκλείψει από το κέντρο της πόλης, από την στιγμή που τα πανεπιστήμια απομακρύνθηκαν κατ' ουσία από την καρδιά της και περιθωριοποιήθηκαν σε απομακρυσμένες από το κέντρο συνοικίες. Στέλνει το βέλος της ιστορίας προς τα πίσω αλλά και προς τα μπρος, αφού εμπλουτίζει τη νοημοσύνη των άλλων ανθρώπων με τις γνώσεις που μεταδίδει.

Ο κοσ Πικάππα ανακαλύπτει, επιλέγει, συλλέγει, διαβάζει, μεταφράζει, διορθώνει, στοιχειοθετεί, έβγαζε φιλμ, κάνει μοντάζ, σελιδοποιεί, τυπώνει, δένει, διανέμει, πουλά, παράγει βιβλία, ενώ συγχρόνως διαδηλώνει, διαμαρτύρεται, πετάει πέτρες, φοράει μαντήλι, γάντια, κράνος, τρέχει, φωνάζει, βρίζει, πίνει καφέ, μπύρες και ποτά, τρώει έξω σε κοινωνικούς χώρους.

Αντικείμενα για τον κο Πικάππα: Βιβλιοθήκη τουλάχιστον στον ένα τοίχο του κουβουκλίου με βιβλία, λούπα, φιλμ, στιγμόμετρο, πληκτρολόγιο, φακό της φωτοσύνθεσης, κοπίδι, σελοτέιπ, επιφάνεια ζελατίνας, χαρτί φωτοσύνθεσης σε ρολά, καπέλα, βαλιτσάκι, χάρτες απ' όλα τα μέρη που έχει ταξιδέψει για συλλογή ιδεών, βιβλίων και εμπειριών, για συνέδρια και μεγάλες κινητοποιήσεις, χάρτη της Αθήνας με σημειωμένα σημεία για τα παλιά βιβλιοπωλεία, βιβλιοδετεία, τυπογραφεία, χάρτη της κίνησης γύρω από τη Νομική.

Η ΤΑΥ ΣΥΛΛΕΓΕΙ ΚΑΙ ΠΛΑΘΕΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΆΛΛΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΑΝΕΜΕΛΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΛΥΕΡΓΑΛΕΙΟ
ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Η ΤΑΥ (ΑΡΤΕΜΙΣ, ΕΡΜΗΣ) ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ, σχεδιάστρια, ποδηλάτισσα και παιδαγωγός αισθητικής αγωγής, δεινή κολυμβήτρια, πλάνητας στην πόλη, χαρακτήρας παιχνιδιού, η Ταυ συλλέγει και πλάθει με άλλους συλλογικές εμπειρίες ανεμελιάς και αθωότητας, γίνεται το πολυεργαλείο της καλλιτεχνικής παραγωγής. Δίνει πάντοτε τις κατάλληλες πρακτικές λύσεις σε συλλογικά εγχειρήματα, ενώ υποστηρίζει άλλους καλλιτέχνες με τις πολυμήχανες τακτικές της. Άνθρωπος της φαντασίας και της ουτοπίας, επιθυμητική, θέλει να γίνει ιστιοπλόος, να πετάξει με αερόστατο και να κάνει ακροβατικά. Στην πραγματικότητα συνδυάζει την ελευθερία του πνεύματος της εικαστικού με την ελευθερία κίνησης που της δίνει η ικανότητα να «σχεδιάζει» εκ νέου την πόλη σωματικά, μέσα από τις τυχαίες διαδρομές με το ποδήλατό της, ενώ ανανεώνει τη φαντασία της μέσα από την διδασκαλία της τέχνης σε νέους ανθρώπους. Μας κάνει περιηγήσεις σε διάφορα κομμάτια της Αθήνας μέσα από τις δικές της συνήθεις ποδηλατικές διαδρομές. Αυτή η περίπτωση περιήγησης δίνει περισσότερο την αίσθηση εφήμερης αύρας, αυτήν της ελευθερίας της κίνησης σε χαμηλές ταχύτητες, την οποία νοιώθει εκείνη από τον τόπο που περνάει κάθε φορά... μοναχικά περάσματα, ετεροτοπίες. Η ίδια λέει ότι κάνει τις πιο περίεργες βόλτες νύχτα και επειδή πηγαίνει σε πολλούς δρόμους ανάποδα, σκαρφαλώνει πεζογέφυρες και διασχίζει πάρκα, οι βόλτες αυτές ενέχουν επικινδυνότητα και καμιά φορά παραβατικότητα. Όμως εδώ υπάρχει μια διακριτή παραδοξότητα καθώς είναι αρκετά αλλόκοτο να πηγαίνει μια γυναίκα μόνη της με ένα ποδήλατο μεταμεσονύκτιες βόλτες, π.χ. σε βιομηχανικές περιοχές. Η περίπτωση της Ταυ δεν αποτελεί ένα (εφήμερο) μνημείο. Είναι ουσιαστικά ένας οδηγός χρήσης στο εδώ και τώρα. Μας προτείνει τρόπο κίνησης και ζωής. Στέλνει το βέλος προς τα μπρος. Η Ταυ ποδηλατεί, φωσφορίζει, χορεύει, κολυμπάει, καβαλά, βουτά, κόβει, σχεδιάζει, διδάσκει, συνεργάζεται.

Αντικείμενα για την Ταυ: βιωματικοί χάρτες διαδρομών ποδηλάτου από το ανάλογο website, βιωματικοί χάρτες από τις δικές της ποδηλατικές διαδρομές, μηχανήμα-συντριβάνι με σοκολάτα, ανεμόμυλος, φωσφορίζοντα στοιχεία όπως «μπατζακο-πιάστρα», βραχιόλια, γιλέκο, σπαστό ποδήλατο, υλικά για σχέδιο, κοπίδια, ψαλίδια, χαρτιά, δοχείο για νερό, γυαλιά, κράνος, σακίδιο, φωτάκια.

